

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (8)

Poleiala din aur a scândurilor

Samuel Ridout

Online începând de la: 26.06.2023, Actualizat: 26.06.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Ajungem acum la aurul care a acoperit complet scândurile. Fără îndoială, acesta conține o învățătură divină pentru noi. Scândurile, chivotul și tot mobilierul din cort nu puteau fi văzute din exterior și, în consecință, erau vizibile doar pentru preoți și pentru ochiul lui Dumnezeu. Pentru ochiul omului, gloria divină a Domnului nostru a rămas ascunsă - doar credința o putea percepe sub mantia smereniei Sale umane. La Dumnezeu, însă, este exact invers. Lemnul de salcâm este acoperit cu aur - El îl vede pe Fiul Său în adâncul smereniei Sale, care este egal cu El. Chiar și pe cruce El este „tovarășul” Său, Cel lovit (Zaharia 13.7). Dar să analizăm baza scripturală a presupunerii că aurul exemplifică slava divină.¹

Aurul - o imagine a slavei lui Dumnezeu

Aurul reprezintă tot ceea ce este valoros pentru om. În această privință, Scriptura îl pune în contrast cu lucrurile prețioase ale lui Dumnezeu. Astfel, referindu-se la drepturile lui Dumnezeu (adică la căile și poruncile Sale drepte, așa cum sunt exprimate în Legea Sa), psalmistul afirmă „Ele sunt mai de preț decât aurul și decât mult aur fin” (Psalmul 19.10). Proverbe 8.10 confirmă acest gând, afirmând că cunoașterea (a lui Dumnezeu) este mai preferabilă decât aurul ales. Oamenii lucrează pentru aur, pentru el își folosesc forțele și sănătatea, renunță la liniștea și fericirea de acasă și își riscă chiar și viața. De aceea Scriptura numește setea de câștig (aici lăcomia după aur) idolatrie (Coloseni 3.5), deoarece prin ea omul pune obiectul dorinței sale în locul Creatorului. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că idoli erau adesea făcuți din aur - cel mai valoros lucru dintre toate în estimarea umană. În aceeași carte, din care aflăm cum Dumnezeu folosește aurul pentru a reprezenta gloria Sa, citim și despre vițelul de aur, care a fost făcut și adorat ca o reprezentare a Domnului, astfel încât Numele sfânt al lui Dumnezeu este legat cu idolatria. Pe lângă aceasta, vițelul de aur nu numai că servește poporului ca emblemă a divinității, dar ei chiar i se închină ca dumnezeu al lor (Exodul 32.3,4).

Aceeași idolatrie se repetă în cazul lui Ghedeon, unul dintre eliberatorii lui Israel. Din cerceii de aur ai madianiților înfrânți, el confecționează un efod, care devine centrul idolatriei și, totodată, este legat public cu Numele sfânt al lui Dumnezeu (Judecători 8.24-27). La împărțirea împărăției lui Israel, Ieroboam prevede pericolul ca poporul său să se întoarcă înapoi la casa lui David, dacă i s-ar permite să meargă la Ierusalim pentru a se închina. De aceea, el a ridicat viței de aur pentru închinare la Betel și la Dan (1 Împărați 12.26-33). Și marele chip, pe care Nebucadnețar l-a ridicat pentru închinare (Daniel 3.1), era tot din aur. Este, fără îndoială, o prefigurare a apostaziei finale, când „chipul fiarei” va fi adorat și Dumnezeu va fi negat în mod public în lumea Sa.

„Idolii lor sunt argint și aur, lucrarea mâinilor omului”, spune psalmistul (Psalmul 115.4), iar în Isaia 2.7,8 profetul rostește cuvintele: „Țara lor este plină de argint și de aur ... și țara lor este plină de idoli”. Rădăcina idolatriei constă în faptul că omul idolatrizează ceea ce consideră cel mai prețios, lucrurile spre care inima lui se întinde și ceea ce servește onoarei sale. Dumnezeu este dat la o parte, iar prin înălțarea idolului, omul se înalță în cele din urmă pe sine însuși. Rezultatul este o înjosire teribilă, așa cum ne este prezentat în primul capitol al Epistolei către Romani (Romani 1.25).

Și totuși, în Geneza 2.12 se spune: „Aurul din țara aceea este bun”. Numai atunci când este

folosit în mod abuziv pentru rău, *orice* lucru creat de Dumnezeu se transformă la rândul său într-o sursă de rău. Deoarece aurul este cel mai prețios lucru pe care îl posedă omul, el este, pe bună dreptate, un simbol al drepturilor divine, pe care el le dă în mod greșit unui idol. Aurul este, așadar, o imagine a slavei lui Dumnezeu, a atributelor Sale, cum ar fi dreptatea, sfințenia, înțelepciunea, puterea, bunătatea și adevărul - toate calități pe care puritatea, strălucirea și valoarea mare a metalului le sugerează. Faptul că aceasta nu este o simplă presupunere devine clar într-un mod negativ, așa cum tocmai am avut în față. Căci, sub conducerea lui Dumnezeu, aurul a fost folosit și acolo unde trebuiau să apară aceste realități mărețe. Astfel, Templul lui Solomon, ca locuință pământească a lui Dumnezeu, a fost acoperit cu aur până la podea (1 Împărați 6.21,22,30). Iar în descrierea cetății cerești din cartea Apocalipsa, se spune că ea avea slava lui Dumnezeu și că era „de aur curat, asemenea sticlei curate”, precum și strada ei era „de aur curat, ca sticla transparentă” (Apocalipsa 21.11,18,21). Atunci când este vorba de exprimarea măreției lui Dumnezeu, unde El se revelează în toată slava Sa, o slavă pe care nimeni nu o poate înțelege pe deplin, aurul este folosit ca imagine. Așadar, suntem îndreptății să credem că aurul este o imagine a slavei divine a Fiului lui Dumnezeu, așa cum lemnul de salcâm vorbește despre umanitatea Sa desăvârșită.

Divinitatea Domnului

Să ne ocupăm acum puțin de divinitatea Sa. Pentru a face acest lucru, să ne întoarcem la ceea ce Însuși Cuvântul lui Dumnezeu spune atât de clar despre aceasta: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut” (Ioan 1.1-3). Aici strălucește aurul. Este Creatorul, căci „toate au fost făcute prin El”. Este Dumnezeirea, căci „Cuvântul era Dumnezeu”. Nu putem renunța de aceste fapte și nici nu trebuie să ne temem să ne folosim pe deplin de ele. Mai mult decât atât, „Cuvântul era cu Dumnezeu”. Fiul este văzut ca fiind distinct de Tatăl, dar în unire binecuvântată cu El: „Eram meșter și zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-Mă întotdeauna înaintea Lui” (Proverbele 8.22-31). „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind {în slava divină}, S-a făcut sărac pentru voi” (2. Corinteni 8.9). „Fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat {adică, ceva de dorit} să fie egal cu Dumnezeu”, adică în slava exterioară sau în manifestarea Dumnezeirii Sale (Filipeni 2.6). Toți, cei care Îi aparțin lui Dumnezeu, Îi dau slavă divină. În același mod, însă, ea trebuie să fie dată și Fiului Său: „Pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl. Cine nu-L onorează pe Fiul, nu-L onorează pe Tatăl care L-a trimis” (Ioan 5.23). Iar în Numele lui Isus, care a fost cândva smerit și care acum este „înălțat”, orice genunchi (chiar și cel al dușmanilor Săi), se va pleca într-o zi (Filipeni 2.10,11). Aurul strălucește aici, deși este strâns legat cu lemnul de salcâm.

Dumnezeirea Domnului în Vechiul Testament

După cum se știe, cuvântul cel mai frecvent folosit pentru „Dumnezeu” în Vechiul Testament este un plural: *Elohim*. Cu toate acestea, el este întotdeauna urmat de un verb la singular. A fost explicat cândva ca fiind „pluralul Majestății”. Dar, în lumina pasajelor citate și a altora (care vor urma), nu vedem oare o prefigurare a Persoanelor divine din Divinitate? În Geneza 1.2 se spune despre Duhul lui Dumnezeu că plutește deasupra feței apelor. Din Ioan 11 și din

alte pasaje din Scriptură știm că „Cuvântul”, singurul Fiu născut, este „Creatorul tuturor lucrurilor”. Putem vedea deja cele trei Persoane divine (ale unicului Dumnezeu) în legătură cu creația. În Geneza 1.26, Ele rezumă împreună sfatul divin: „Să facem om după chipul *Nostru*, după asemănarea *Noastră*” (Geneza 1.26). Cu cine ar fi putut să se consulte mai bine la același nivel decât cu Cel care - împreună cu Duhul veșnic - era întotdeauna cu El și era plăcerea Sa și care, laudat fie Numele Său, își avea plăcerea în fiii oamenilor?

În ceea ce privește revelarea și cunoașterea lui Dumnezeu, Vechiul Testament a constituit timpul copilăriei. Dar acum, când avem lumina deplină a revelației în Noul Testament, putem vedea în tot acest timp strălucirea de aur a Fiului divin. Era Hristos Însuși, Cel care a mers prin Duhul și a predicat prin Noe, înainte de potop, oamenilor, ale căror dhuri sunt acum în închisoare (1. Petru 3.18,19) - ce gând serios! Cui îi poate scăpa aluzia dragostei infinite a lui Dumnezeu în darul Fiului Său unic, atunci când îi spune lui Avraam: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubești, pe Isaac” (Geneza 22.2)? Fără îndoială că tocmai cu această ocazie Avraam a văzut ziua Domnului nostru și s-a bucurat. Iar când iudeii își exprimă necredința că acest *Om* ar fi putut să-l vadă pe Avraam înaintea lor, Domnul nostru mărturisește despre Dumnezeirea Sa absolută spunând: „Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt”, El, Cel veșnic, Domnul existând în Sine (Ioan 8.56-58).

Era ocară lui *Hristos*, pe care Moise a considerat-o o „mai mare bogăție decât comorile Egiptului” (Evrei 11.26). *Hristos* era Cel care a însoțit poporul Său răscumpărat în pustiu ca o stâncă și pe care ei L-au ispitit prin necredința lor (1. Corinteni 10.4,9). Era Persoana sfântă, pe care o cunoaștem ca fiind Hristosul lui Dumnezeu, cea care era cu ei în Egipt și în timpul peregrinărilor lor. Era Dumnezeu, da, Dumnezeu Fiul, Cel care era acolo la ei. Acest lucru nu exclude, desigur, prezența Tatălui și a Duhului, dar în acest context Îl pune în prim-plan pe Fiul etern. Și astfel, de-a lungul istoriei Vechiului Testament avem nu numai prefigurări și profeții cu privire la Cel care va veni, ci și indicii despre *Fiul*, atunci când este descrisă prezența divină.

În Psalmi, Dumnezeirea Sa este învățată în mod clar. „Împăratul slavei” este proclamat ca „Domnul oștirilor” în Psalmul 24.7-10. Dar acest Împărat al gloriei este, de asemenea, „puternic în luptă” și identic cu învingătorul din Psalmul 45, care este văzut cu sabia încinsă la brâu, iar acesta, la rândul său, nu este altul decât „Cuvântul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19.11-16). În Psalmul 45 El este apelat ca Dumnezeu: „Tronul Tău, Dumnezeule, este în vecii vecilor” (Psalmul 45.6).

Așadar, avem o mărturie directă a Dumnezeirii Fiului. Cu toate acestea, Mesia este cel care ne stă înaintea în acest pasaj - atât Om, cât și Dumnezeu. Este minunat să vedem cum aurul ia forma lemnului de salcâm peste care este așezat. Da, „chipul de rob” nu a voalat niciodată gloria divină în ochii Tatălui. Ea a fost întotdeauna înaintea Lui. Poate că acest lucru ni se înfățișează mai viu în următorul citat, decât în aproape orice altă parte a Scripturii: „El mi-a frânt puterea în drum, mi-a scurtat zilele; am zis: «Dumnezeul meu, nu mă lua în jumătatea zilelor mele!»”. (Psalmul 102.23,24). Nu există niciun dubiu la cine se referă aceste cuvinte și, de fapt, întregul psalm. Citatul din Psalmul 102 din primul capitol din epistola către Evrei citează chiar versetele care urmează imediat după cele citate mai sus (adică Psalmul 102.25-27). Este vorba de „o rugăciune a celui întristat, când este copleșit și își varsă

plângerea” - așa cum în Ghetsimani Domnul Își revarsă sufletul cu strigăte puternice și lacrimi. El este singur și suferă ocările vrăjmașilor Săi. Mai presus de toate, El prevede grozăvia mâniei divine - total nemeritată - pentru păcatele altora. Crucea, ca să spunem așa, își aruncă *umbra* asupra Suferindului singuratic. Zilele Sale sunt numărate și cât de întunecate sunt pentru Cel pentru care moartea nu avea nicio pretenție de a fi asociată cu pedeapsa pentru un păcat care nu este al Său!

Și nu era oare deplin corect pentru El să Se mențină de viață? Nu era un semn al desăvârșirii Sale umane faptul că a făcut acest lucru când a privit această latură? Astfel, El Se adresează Celui etern cu cuvintele: „Dumnezeu Meu, nu Mă lua în jumătatea zilelor Mele!”. Cuvintele Sale din Evanghelia după Matei sunt în concordanță cu acestea, dar, fără îndoială, includ mai mult atunci când El spune: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta” (Matei 26.39). Apoi așteaptă, ca să zic așa, răspunsul lui Dumnezeu, pe care îl găsim apoi în versetele următoare. Ce răspuns poate exista la un asemenea devotament, care, în fața unei asemenea morți, poate spune: „Nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”? „Tu ai întemeiat pământul la început și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale; ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; și toate se vor învechi ca o haină, le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba, dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși” (Psalmul 102.25-27).

Ar putea exista o explicație mai absolută a Dumnezeirii acestui Sfânt? El este Cel veșnic, Cel care nu Se schimbă, Creatorul tuturor lucrurilor, care vor trece, în timp ce El rămâne. Acest pasaj arată cum Duhul lui Dumnezeu vorbește despre Hristos în locuri în care cu greu am putea bănuși acest lucru. Însă, citarea acestui pasaj în Evrei 1 nu lasă nicio îndoială că este vorba despre Fiul, Cel care este adresat aici (Evrei 1.10-12).

Același adevăr divin - dumnezeirea în legătură cu umanitatea Domnului nostru - se regăsește și în profeți: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel”, „care tradus este: Dumnezeu cu noi” (Isaia 7.14; Matei 1.23). Din nou, este Isus - lemnul de salcâm - cu care este legat acest titlu divin.

„Pentru că un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii” (Isaia 9.6). „Eu îmbrac cerurile în negru și le învelesc cu sac. ... Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea și nu m-am împotrivit, nu m-am dat înapoi” (Isaia 50.3,5). Întregul capitol este o descriere minunată a Celui care este Dumnezeu, care a putut să pună mâna pe ceruri, ca să zicem așa, și totuși S-a predat lui Dumnezeu ca o ființă umană ascultătoare și a suferit ocară, scuipatul și moartea.

„«Iată, vin zile», zice Domnul, «când îi voi ridica lui David o Odraslă dreaptă ... Și acesta este Numele Lui, cu care se va numi: 'Domnul, dreptatea noastră'»” (Ieremia 23.5,6). „Și deasupra întinderii care era peste capetelor lor era asemănarea unui tron, ca înfățișarea unei pietre de safir; și deasupra asemănării tronului era o asemănare, ca înfățișarea unui om” (Ezechiel 1.26). Numai Dumnezeu poate sta pe tronul lui Dumnezeu, motiv pentru care El (adică Hristos) este numit „Cel Bătrân de zile” în Daniel 7.9.

„Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși Cel care va fi

Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternității” (Mica 5.2). Iar în Zaharia 13.7, după cum am văzut deja, El este numit tovarășul Domnului.

În ceea ce privește Vechiul Testament, nu poate exista nicio îndoială că Mesia, Domnul Isus, este divin - adică Dumnezeu - în sensul cel mai deplin al cuvântului. Cât de nebună este, prin urmare, încercarea de a separa natura divină și cea umană dintr-o Persoană sfântă! El este Om, așa cum este în chip desăvârșit și întotdeauna Dumnezeu. Această taină există. Dar credința se înclină în fața Lui, recunoscând că există adâncuri de lumină pe care mintea unei creaturi nu le poate pătrunde. În schimb, ea se odihnește în dependența sa de o dragoste și înțelepciune și putere și milă care întrece cunoașterea.

Dumnezeirea Domnului în Noul Testament

Acestea fiind spuse, să ne întoarcem la Noul Testament, pentru a cita alte pasaje referitoare la dumnezeirea Domnului nostru, care „este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Cel întâi-născut din întreaga creație; pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și *El* este mai înainte de toate și toate se mențin prin El.” (Coloseni 1.15-17). Ce pasaj frumos, în care Domnul ne este prezentat ca Om, ca imagine a lui Dumnezeu Cel nevăzut. Hristos era imaginea trăsăturilor morale ale lui Dumnezeu într-un mod pe care primul om nu l-a reflectat nici măcar în timpul inocenței sale. El este, de asemenea, Capul întregii creații, Întâiul născut - nu în timp, ci în poziție și de drept. Iar în continuare aflăm motivul acestui fapt: El este Creatorul tuturor lucrurilor. Dacă Creatorul, în harul infinit, Își ia locul ca Om în propria creație, El trebuie să fie Capul, tocmai pentru că este Creatorul acesteia. Poate că nu-și arată întreaga slavă divină, dar El nu se poate tăgădui pe Sine Însuși (2. Timotei 2.13), nu poate înceta să fie Dumnezeu. Aici devine clară blasfemia „kenosis” - doctrina care spune că Domnul nostru a renunțat la dumnezeirea Sa, respectiv că aceasta a fost redusă practic la nimic la nașterea Sa. Cât de rea este mintea omului atunci când nu se supune lui Dumnezeu și se lasă condusă de satan. Ce minciună îngrozitoare este aceea că „cunoașterea binelui și a răului” ar putea să-l facă pe om Dumnezeu! Neascultarea devine blasfemie, atunci când omul este pus în locul lui Dumnezeu! Cu toate acestea, harul infinit al lui Dumnezeu față de păcătoșii stricați și răzvrățiți constă în faptul că El, Dumnezeu Fiul, a coborât ca Om adevărat pe scena omului, pentru a înlătura păcatul prin jertfa Sa.

Dar să revenim la subiect. Această prezentare magnifică a dumnezeirii Sale este legată de întruparea Sa. Nu numai că universul material este creația Sa, dar toate ființele spirituale până la cele mai înalte căpetenii Îi sunt inferioare cu distanța incomensurabilă a infinitului. „Toate au fost create prin El” (Coloseni 1.16), adică El este autorul existenței lor, „și pentru El”, adică ele există pentru gloria Sa. Creatura nu poate fi niciodată pentru ea însăși, fără să piară cu desăvârșire. Numai Dumnezeu este dragostea desăvârșită, iar Fiul este centrul și țelul tuturor lucrurilor. Numai în acest fel creația poate fi adusă la adevărata binecuvântare. În aceasta constă deci uimitoarea lucrare a răscumpărării. Trebuie să ne mirăm, atunci, că Dumnezeu a împletit divinitatea și umanitatea Celui suprem de glorios, care a venit să împlinească această lucrare măreață în viața Sa divină și a împletit-o în unitatea persoanei Sale? Noi avem răscumpărarea în *El*, Cel care este Dumnezeu și Om, prin sângele Celui care este Dumnezeu și Om. El a împăcat toate lucrurile cu Sine (Coloseni 1.20), pentru că El este Dumnezeu și

Om, prin moartea Celui care este Dumnezeu și Om. Iar pe *voi*, care erați odinioară vrăjmași, El, care este Dumnezeu și Om, v-a împăcat în trupul Său de carne (Coloseni 1.21,22). El, Cel care este Capul Adunării Sale, este Dumnezeu și Om. *Legătura* cu creația Sa este umanitatea Sa, întruparea Sa. Legătura cu omul păcătos s-a realizat în moartea Sa. Totul își primește valoarea prin divinitatea Sa, fără de care, putem spune cu tot respectul, nu s-ar fi putut realiza nicio răscumpărare.

Să ne întoarcem din nou la Evrei 1: „Care, fiind strălucirea gloriei Sale {acesta este aurul} și întipărirea Ființei Sale {adică poansonul care *imprimă* moneda} și susținând toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui” - El este Dumnezeul providenței: „Toate se mențin prin El” (ca în Coloseni 1). Toate acestea sunt atribute divine. Ele nu pot fi atribuite nimănui altcuiva decât lui Dumnezeu. Să ne imaginăm un om absolut desăvârșit: nici unul dintre aceste atribute nu i s-ar putea atribui. Ar fi o blasfemie să vorbim despre o astfel de persoană ca fiind „strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale” și ca despre cineva care „susține toate lucrurile prin cuvântul puterii lui”.

Următoarea parte de propoziție ne pune direct în față taina morții Sale: „după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate” (Evrei 1.3). Acest lucru a fost realizat prin vărsarea sângelui Său. Dar cui a aparținut sângele? S-a schimbat persoana în acest punct? Cine și ce este acesta, dacă nu Fiul veșnic al lui Dumnezeu, care a devenit Om, pentru a efectua curățirea păcatelor? Divinitatea Sa, recunoscută într-o umanitate perfectă și fără păcat, a dat o valoare infinită acestei jertfe. A fost făcută prin El Însuși. El, în toată plinătatea Dumnezeirii Sale și a umanității Sale fără pată, a fost „altarul care sfințește darul” (Matei 23.19). Ce valoare ar fi avut orice altă jertfă?

Toate aceste pasaje arată cum acest adevăr despre aur ca simbol al dumnezeirii Fiului străbate întreaga Scriptură. Am atins doar câteva pasaje remarcabile, care vorbesc despre Dumnezeu ca fiind revelat în trup (1. Timotei 3.16). Chiar și atunci când apostolul Ioan vorbește despre moartea ispășitoare a Domnului, el spune: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1Ioan 1.7). Acesta este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, cu care avem părtășie (1Ioan 1.2). Și același apostol își încheie mai târziu prima epistolă, după ce vorbește despre Fiul lui Dumnezeu care a venit, spunând: „Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața veșnică” (1Ioan 5.20).

Așadar, nu este idolatrie atunci când ne adresăm Lui ca Dumnezeu. Dimpotrivă, cel mai bun remediu și cea mai eficientă prevenție este să ne supunem inimile Lui în acest mod. Este singurul mod în care „copiii” se pot feri de idoli (1Ioan 5.21). El este „Dumnezeu, binecuvântat pentru totdeauna” (Romani 9.5). El este „Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu”, care a fost mort și este viu în vecii vecilor (Apocalipsa 1.17,18).

Cunoașterea noastră despre dumnezeirea Fiului, însă, nu este preluată doar din „texte de dovezi”, oricât de numeroase și de clare ar fi acestea, ci acest adevăr străbate întreaga Scriptură într-un mod esențial. Referirile întâmplătoare la aceasta nici măcar nu pot fi numărate. Acest adevăr formează tonul predominant al tuturor armoniilor Cuvântului. De la el pornește totul, la el se întoarce totul, iar fără el nu ar putea exista armonie divină. Mai curând putem explica ziua fără soare, decât Cuvântul lui Dumnezeu fără Fiul divin.

Locul aurului - Slava lui Dumnezeu se vede în cer

Dar trebuie să lăsăm acum studiul mai amănunțit al acestui subiect sacru credinciosului smerit, ca să ne ocupăm de un alt gând sugerat de aur. Am văzut că acesta ocupă un rol excelent în simbolistica cerului, în care El Se revelează. Cu excepția judecății, acest pământ, unde se află păcatul, nu ar putea fi locul de desfășurare a slavei divine. De aceea, Fiul lui Dumnezeu Și-a ascuns gloria atunci când a venit să Își îndeplinească misiunea Sa de dragoste. După învierea Sa, El nu S-a arătat decât celor ai Săi. Lumea nu Îl va mai vedea decât în ziua în care va apărea în putere și glorie ca Judecător al celor vii și al celor morți. În schimb, credința Îl vede pe Isus încă de pe acum ca fiind încununat cu glorie și onoare (Evrei 2.9). Locul de desfășurare a aurului este, prin urmare, în glorie. În mod corespunzător, acesta împodobește doar interiorul Locului Preasfânt. Credința, însă, intră cu îndrăzneală și Îl vede pe tron. Și oricine este născut din Dumnezeu crede „că Isus este Fiul lui Dumnezeu” (1 Ioan 5.5). Ei sunt cei care iubesc „arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2.13). Vine vremea când vălul va fi îndepărtat pentru totdeauna și gloria Fiului va străluci atât în ceruri, cât și pe pământ, până la sfârșit: „Aleluia! Pentru că Domnul Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic, a început să împărățească” (Apocalipsa 19.6).

Astfel am încercat să arătăm semnificația lemnului de salcâm și a învelișului său de aur - umanitatea inalterabilă și divinitatea absolută a Fiului lui Dumnezeu. Fie ca deja aici și acum tema devoțiunilor prețioase și subiectul închinării noastre să fie așa cum va fi într-o zi, în veșnicie, când gloriile lui Hristos vor fi văzute într-o singură Persoană, pe de o parte, în tot ceea ce este pe deplin uman, iar pe de altă parte, în tot ceea ce este absolut divin. Acolo vom vedea și ne vom bucura de *Omul* care a trăit și a iubit, a suferit și a murit. Ah, ce taină sfântă există în aceasta! Privim cu fața descoperită² la El și Îl recunoaștem ca fiind Cuvântul, care este Dumnezeu, era Dumnezeu și va fi întotdeauna Dumnezeu!

„Să nu-ți faci nici un chip cioplit, nici o asemănare a ceea ce este sus în ceruri, sau a ceea ce este jos pe pământ, sau a ceea ce este în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor și să nu le slujești; pentru că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos” (Exodul 20.4,5). Dumnezeu veghează cu gelozie să dea slava Sa altuia, dar acest lucru nu face decât să sublinieze faptul că Fiul este una cu Tatăl. Toate imaginile, pe care le-ar putea face omul, nu pot decât să provoace gelozie. Dimpotrivă, avem în Fiul „chipul Dumnezeului nevăzut”. El veghează cu gelozie asupra Fiului Său, „pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl” (Ioan 5:23).

*Tu ești vrednic, Mielul lui Dumnezeu,
și orice genunchi trebuie să se plece înaintea Ta.*³

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(8\)](#)

Titlu original: „The Gold upon the Wood”
Prelegerea a 8-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Cuvântul folosit pentru aur (*zahab*) în legătură cu Cortul întâlnirii este cuvântul comun care apare de aproximativ trei sute cincizeci de ori în Vechiul Testament. Se presupune că rădăcina acestui cuvânt înseamnă „strălucitor” respectiv „galben”, deoarece și alte cuvinte înrudite au și ele acest sens. În Scriptură, aurul nu este asociat atât de mult cu banii (lucru pe care arheologia îl confirmă în mare măsură), cât cu ornamentele și idolatria. În schimb, argintul constituia mijlocul de plată „obișnuit la negustorii” din acea vreme (Geneza 23.16). Nu există nicio îndoială că aurul era, de asemenea, teaurizat ca un bun (compară cu Iosua 7.21). Dar probabil că era folosit în principal (în afară de idolatria omniprezentă pentru care era folosit) pentru a face ornamente. Rebeca a fost împodobită cu aur de către slujitorul lui Avraam (Geneza 24.22), iar lui Iosif i s-a pus la gât un lanț de aur ca semn al autorității sale (Geneza 41.42). Ustensilele de aur au fost cerute de la egipteni (Exodul 12.35). Printre obiectele, pe care Israel le-a capturat de la madianiți, se găseau bijuterii de aur: brățări și lănțișoare, inele, cercei și salbe. Ismaeliții i-au dat lui Ghedeon cerceii lor de aur la cererea lui (Judecători 8.22-26). Filistenii au făcut imagini de aur ale plăgilor lor (1. Samuel 6.4,8). Saul a pus podoabe de aur pe hainele fiicelor lui Israel (2. Samuel 1.24). Haina fiicei împăratului era întrețesută cu aur (Psalmul 45.13) și era probabil de același fel ca efodul marelui preot (Exodul 39.2,3). Fiecare dintre prietenii săi i-a adus lui Iov un inel de aur (Iov 42.11). În ciuda împodobirii sale cu bijuterii de aur, Israelul apostat va fi ponegrit de iubirii săi (Ieremia 4.30), în timp ce Dumnezeu Însuși fusese cel care, la figurat vorbind, îi înzestrase cu ele (Ezechiel 16.13,17). Strălucirea și frumusețea sa, rezistența la rugină și la pătare, ușurința de prelucrare și alte calități îl făceau sinonim cu vrednicia. Este semnificativ faptul că tocmai aceste calități sunt inversate atunci când sunt comparate cu realitățile divine. „Aurul și argintul vostru au ruginit” (Iacov 5.3). Argintul și aurul sunt „lucruri trecătoare”, în comparație cu „sângele prețios al lui Hristos” (1. Petru 1.18,19). În 1. Petru 1.7 este numit „aurul, care piere”. La fel și „bijuteriile” femeilor nu ar trebui să fie formate din aur la propriu, ci din ceea ce este foarte prețios pentru Dumnezeu, bijuteriile nepieritoare ale „duhului blând și liniștit” (1. Petru 3.3,4). În sensul său simbolic, „aurul încercat în foc” este cel pe care Domnul îl prețuiește și care poate fi obținut doar de la El - curățat de orice zgură.

[2] Nota traducătorului: În originalul englezesc se citește: „with veiled faces”, adică cu „fețe acoperite”. Presupunem însă că este vorba de o eroare tipografică și că autorul a intenționat să folosească expresia din 2. Corinteni 3.18.

[3] Nota editorului: Tradus din cântarea „Thou art the Everlasting Word” de Josiah Conder (1789–1855): Worthy, O Lamb of God, art Thou | That every knee to Thee should bow.